

nost k placení výživného v penězích nastává teprve tím okamžikem, kdy se výživa neposkytuje in natura. Kdy a v kterém rozsahu tento předpoklad nastal, neplyne ze spisů, a bude na soudu první stolice, aby to zjistil.

Čís. 12447.

Jde o věc prázdninovou (§ 224 čís. 7 c. ř. s., nový doslov), domáhá-li se žalobce na žalovaném, u něhož byl zaměstnán jako prozatímní správce lékárny, náhrady škody z důvodu, že mu dal bez vážné příčiny výpověď ze služebního poměru.

(Rozh. ze dne 16. března 1933, Rv I 1918/31.)

Žalobce domáhal se na žalovaných, u nichž byl zaměstnán jako prozatímní správce lékárny, náhrady škody z důvodu, že mu dali bez vážné příčiny výpověď ze služebního poměru. **O b a n i ž š í s o u d y** žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d odmítl žalobcovo dovolání.

D ů v o d y:

Především jest zkoumati, zdali bylo dovolání podáno včas (§ 507 c. ř. s.). Žalobce se domáhá na žalovaných, u nichž byl zaměstnán jako prozatímní správce lékárny, náhrady škody z důvodu, že mu dali bez vážné příčiny výpověď ze služebního poměru. Z toho plyne, že jde o spor ze smlouvy služební mezi žalovanými jako zaměstnavateli a žalobcem jako jejich zaměstnancem. Kdyby nebylo bývalo služebního poměru mezi stranami, nebylo by došlo k tomuto sporu z uplatňovaného žalobcem právního důvodu. Takovým sporům přiznává zákon právě pro jejich povahu z důvodů sociálně-politických výhodu urychleného řízení a prohlašuje je v § 224 čís. 7 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n. za věci prázdninové. Toto zákonné ustanovení má na mysli všechny zaměstnance bez rozdílu, k jaké skupině patří, a nezáleží na tom, zdali spor vzešel za trvání služebního poměru neb až po jeho skončení; vztahuje se nejen na vlastní nároky mzdové, nýbrž i na nároky na náhradu škody, jež tkví ve služebním anebo námezdním poměru. (Viz rozhodnutí čís. 9335, 9390, 10.613 a 11.308 sb. n. s.). Proto jest i souzený spor považovati za věc prázdninovou a platí tu předpis § 225 c. ř. s., podle něhož soudní prázdniny nemají vliv na počátek a uplynutí lhůt. Napadený rozsudek byl doručen právnímu zástupci žalobcovu dne 30. června 1931, dovolání bylo však na soud podáno teprve dne 14. září 1931, tedy dávno po uplynutí čtrnáctidenní dovolací lhůty, stanovené v § 505 c. ř. s. Opozděné dovolání bylo proto podle § 507 první odstavec c. ř. s. odmítnouti.